ρινή. Σὲ κάθε κρότο ποὺ ἀκούω ἀναπηδῶ τρομαγμένη. Ἔκαμα τάχα φρόνιμα ν' ἀφήσω νὰ μὲ παρακολουθήση ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ; Γιατὶ εἶμαι βέβαιη πὼς μὲ παρακολούθησε...

Ἂν εἶνε ἄνθρωπος τοῦ Ἐρνέστου, εἶμαι χαμένη, τὸ καθετὶ τελείωσε πειά ! Ὅταν ἔρθει θὰ καταλάβω ἀπ' τὸ πρόσωπό του τί συμβαίνει... Ἂς ἔρθη ὅμως Θεέ μου ! Ἂς ἔρθη... Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾶ μὲ θανατώνει ! Μοῦρχεται νὰ τρέξω, νὰ φωνάξω, νὰ σπάσω κάτι, για νὰ γαληνέψη ἡ ταραγμένη μου ψυχή...

Αἰσθάνομαι τὴν ἀγωνία τοῦ κατηγορουμένου ποὺ περιμένει τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι... Σβύνω !... Πεθαίνω !...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβὰζ)

Μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ἡ ἀνυπομονησία μου μ' ἀνάγκασε νὰ τρέξω στὸ ἰδιωτικὸ γραφεῖο πρὸ τῆς ὥρας. Ζήτησα πληροφορίες. Ὁ διευθυντὴς μοῦ εἶπε πὼς δὲν ξέρει τίποτε ἀκόμη καὶ εἶχε δίκηο ἴσως. Ἐγὼ ὅμως ὑπέφερα. Χτύπησα τη γροθιά μου στὸ τραπεζι καὶ οὔρλιαξα :

— Ἀπαιτῶ νὰ μάθω !... Μιλῆστε μου !...

Μὲ καθησύχασαν. Μοῦ εἶπαν πὼς δεν ἐπέστρεψεν ἀκόμα ὁ ντέτεκτιβ ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπεθεσί μου. Μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μοῦ στείλουν τὴν ἔκθεσί του πόλις θὰ γύριζε.

Ἡ δικαιολογία τους ἦταν λογική. Ζήτησα συγγνώμην κ' ἔφυγα ἀποφασισμένος νὰ περιμένω λίγες ἀκόμα ὧρες...

Λίγες ὧρες... Ὁλόκληρα χρόνια δηλαδή !...

Γύρισα σπίτι. Ἡ Λιάνα εἶχε γυρίσει ἐπίσης. Τὴν εἶδα νἄρχεται στο γραφεῖο μου, δειλὴ καὶ σ.νεσταλμένη. Γιατί ;...

— Ἤρθες Ἐρνέστε ; μοῦ εἶπε.

Καταλαβα καλὰ πὼς ἦταν βαθειὰ συγκινημενη. Κι' ἀμέσως τῆς μίλησα χωρὶς περισσοφές :

— Τι ἔχεις ἀγάπη μου ; Φαίνεσαι τόσο ταραγμένη !

— Ταραγμένη ;... Ἐρνέστε !...

Κ' ἐχλωμιασε... Ἂν δὲν τὴν κρατοῦσα θὰ ἔπεφτε.

— Εἶσαι ἄρρωστη ; τῆς εἶπα.

— Ὄχι... ὄχι...

— Φαίνεσαι τόσο ἀποκαμωμένη ; Ὑποφέρεις ; Γιατί ; Τί σοῦ συμβαινει ;

— Τίποτε φίλε μου... Μιὰ μικρὴ νευρικὴ κρίσις ἦταν... πάει πειά ἐπέρασε..

Μιλοῦσα καὶ κύτταζα τὴν Λιανα στὸ πρόσωπο. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα τόσο ἀνήσυχη.

Τί τῆς συνέβαινε ;

Μολαταῦτα δὲν τὴν ρώτησα καθόλου τοῦ πῆγε τὸ πρωΐ. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόνος. Τὴν ὑποψιαζόμουν ἔνοχη καὶ αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ ριχτῶ καὶ νὰ τὴν πνίξω, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια !

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στὴν σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ εἶνε καὶ ἀθῶα, ντρεπόμουν γιὰ τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβα ἐναντίον της.

Τρωβουσα νὰ φύγω ὅταν τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη δειλά :

— Πέρασες ἀπὸ τὴν λέσχη τὸ πρωΐ Ἐρνέστο ;

— Ναί, γιατί :

— Εἶδες τὸν κ. Μονέλ ;

— Ὄχι. Φαντάζουμαι πὼς θὰ εἶναι ἀκόμα ἄρρωστος.

Δὲν εἴπαμε τίποτε ἄλλο.

Το μεσημέρι, στὸ τραπέζι, οὔτε ἀγγίξαμε κἂν τὰ φαγητά.

Ἐμέναμε βουβοὶ καὶ οἱ δυό, χωρὶς νὰ μιλοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σὰν νὰ μὴν ἐγνωριζεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Τὴν κύτταζα νὰ προσποιεῖται ὅτι τρώει καὶ σκεπτόμουν ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ ἐμάθαινα τὰ πάντα, τὰ πάντα...

Τὰ παντα ; Τί ;...

Θεέ μου ! πόσο μὲ βασανίζει αὐτὴ ἡ ἀοριστία !...

Σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἐντελῶς νησιτικοὶ σχεδόν. Ἡ Λιάνα πῆγε στὴν κάμαρά της.

— Θὰ βγῆς τὸ ἀπόγευμα ; τὴν ρώτησα.

— Ὄχι... Σὺ Ἐρνέστε ;... Θὰ φύγης ;

Ἐκόπιασα !... Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ... Τέλος τῆς ἀπάντησα :

— Ναί, θὰ βγῶ σε λίγο. Θὰ πάω νὰ δῶ κάποιο αὐτοκίνητο ποὺ πουλιέται σὲ τιμὴ εὐκαιρίας. Τί λές ;

— Ἄ... Τίποτα...

— Εἶσαι σύμφωνη μαζύ μου ; Θὲς νὰ τὸ ἀγοράσουμε ;

Στὴν ἐρώτησί μου αὐτὴ γέλασε παράξενα καὶ μοῦ εἶπε :

— Κάμε ὅπως θέλεις...

— Γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτὸ Λιάνα ; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑποθεσις αὐτή ;

— Ναί... ὄχι.. Δὲν ξέρω τέλος πάντων... Κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει...

(Ἀκολουθεῖ)

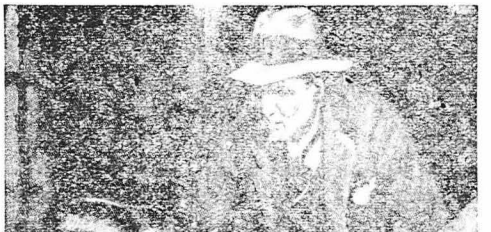

— Ἀπαιτῶ νὰ μάθω !...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς τοῦ μεσαιῶνος Βωκελὲν ντὲ Ὑβετώ, ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ κάποια νέα ἡ ὁποία δὲν ἀνταπεκρίνετο στὸ αἴσθημά του. Ὁ ἐκκεντρικὸς τότε ποιητής, τῆς ἔγραψε τὸ ἑξῆς πρωτοτυπότατο ἐρωτικὸ γράμμα :

«Τὰ σῦκα, ξεύρω καλὰ ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσουν. Μήπως ὅμως παύουν γι' αὐτὸ νὰ εἶνε ὡραῖα ;...Τὸ ἴδιο ἀκριβᾶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτά μου γιὰ σᾶς... Τὸν περιφρονεῖτε ! Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ὑπέροχος !

Υ. Γ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ γράμμα μου αὐτό, γιατὶ τὸ θεωρῶ ὡς τὸ καλλίτερο ἔργο μου,--καὶ καθὼς θὰ ξεύρετε ἴσως, δὲν κρατῶ ποτὲ ἀντίγραφα τῶν ἔργων μου...»

***

Στὴν Ἀγγλία ὑπῆρχε κάποτε μία γυναῖκα συγγραφεύς, ἀγνωστη σήμερα ἡ Marguerite Lucas, duchesse de New-Castle, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἐν δοῳ ζοῦσε, ἐγράφοντο διθύραμβοι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους της κριτικούς !

Οἱ ὑπερβολικοὶ αὐτοὶ ἔπαινοι,--οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθησαν, ὅπως ἀλλοίμονο συμβαίνει συνήθως, σαπουνόφουσκες--τῆς εἶχαν, καθὼς ἦταν ἐπόμενο, παραφουσκώσει τὸ κεφάλι. Καί, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Μπριστέ, στὸν πρόλογο ἑνὸς ἔργου της ἔγραφε ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτό της :

— «Ὁ Παράδεισος εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ προστάξη τὴν φύσιν νὰ περιβάλη τὴν ταπεινή του δούλη μὲ μεγαλοφυΐα ἀπὸ τὰ πιὸ μικρά της χρόνια !....»

***

Ἕνα βράδυ ποὺ ἐπαίζετο ὁ Ταρτοῦφφος, ἡ διάσημος τραγῳδὸς Σαμμελὲ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Μολιέρο στὸ καμαρίνι του. Δὲν εἶχε προφθάσει ὅμως καλὰ-καλὰ νὰ τοῦ ἐκφράση τὸν θαυμασμό της καὶ τὰ συγχαρητήριά της, ὅταν ὁ Μολιέρος σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη, τραβῶντας τὰ μαλλιά του :

— Ἄ, σκυλλί !... Ἄ, κακοῦργοι !...

Ἡ Σαμμελὲ τάχασε. Πρὸς στιγμὴν ὑπέθεσε ὅτι ὁ μέγας κωμῳδιογράφος εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ καμμιὰ νευρικὴ κρίση. Ὁ Μολιέρος ὅμως σὲ λίγο συνῆλθε, καὶ μόλις ἀπελήφθη τὴν ταραχή της, τῆς εἶπε χαμογελῶντας :

— Μὰ συγχωρεῖτε κυρία μου... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐκπλήττεσθε μετὸν τρόπο μου... Ἔχω δυστυχῶς μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια : Μόλις ἀκούσω ἕναν ἠθοποιὸ νὰ κακομεταχειρίζεται τοὺς στίχους μου, γίνομαι ἔξω φρενῶν καὶ δὲν ξέρω πλέον οὔτε τί λέω, οὔτε τί κάνω, οὔτε ποῦ εὑρίσκομαι... Καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ μοῦ μιλούσατε, ἄκουσα στὴν σκηνὴ τὸν ἠθοποιὸ ποὺ παίζει τὸν Ταρτοῦφφο ν' ἀπαγγέλη στραβὰ μιὰν ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τιραντες τοῦ ἔργου... Συνεχίσατε, λοιπόν, τὴν κουβέντα σας.. Τί λέγατε ;...

***

Τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου δραματικοῦ ποιητοῦ τῆς Γαλλίας Κορνηλίου, ἔζοῦσε στὸ Παρίσι ἕνας δραματικὸς συγγραφεύς, ὁ ντὲ λὰ Σὲρ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔγραφε ἔργα πολὺ λαϊκά. Ὁ ντὲ λὰ Σὲρ, ἂν καὶ εἶχε γνωρίσει πολλοὺς λαϊκοὺς θριάμβους, δὲν ἠμποροῦσε ἐν τούτοις νὰ ὑποφέρη τὸν Κορνήλιο, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς ἀντίζηλό του.

Στὴν πρεμιέρα κάποιου ἔργου τοῦ ντὲ λὰ Σὲρ, τὸ κοινὸν ἔσπασε τόσον ἄθρόο νὰ παρακολουθήση τὴν παράστασιν, ὥστε, ἀπὸ τὸν πολὺ συνωστισμὸ, τέσσερες «πορτιέρηδες» τοῦ θεάτρου... ἔσκασαν !

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, ὁ ντὲ Λὰ Σὲρ ἐγύρισε σὲ μερικοὺς φίλους τοῦ Κορνηλίου καὶ τοὺς εἶπεν ὑπερήφανα :

— Νὰ πῆτε στὸν φίλο σας πὼς δὲν θὰ τὸν ἀναγνωρίσω ὡς ἀνώτερό μου, παρὰ μόνον ὅταν σὲ μιὰ πρεμιέρα ἔργου του σημειωθῆ τόσος συνωστισμὸς ὥστε νὰ... σκάσουν τέσσερα πορτιέρηδες !....

***

Ὁ μέγας ποιητὴς Καμοὲνς, μιὰ μέρα ποὺ περιοῦσε ἀπὸ ἕναν σπιτικὸ δρομάκο τῆς Λισαβόνας, ἄκουσε τὸν ἰδιοκτήτη ἑνὸς μαγαζιοῦ εἰδῶν πορσελάνης νὰ ἀπαγγέλη μερικοὺς στίχους του, κατ' ἄθλιον τρόπον.

Ὁ Καμοὲνς χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, μπῆκε μὲς στὸ μαγαζὶ καὶ μὲ τὸ μπαστοῦνι του... ἐθρυμάτισε τέσσερα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα βάζα πορσελάνης. Κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς τὸν.... φιλόμουσο ἔμπορο, τοῦ εἶπε μὲ ἀπάθεια :

— Σὲ ἄκουσα φίλε μου νὰ μοῦ καταστρέψης ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τετράστιχά μου... Ἔσπασα καὶ 'γὼ μπροσιά σου τέσσερα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βάζα σου ! Τώρα, εἴμαστε ἴσια !

Καὶ χαιρετήσας ἱπποτικῶς τὸν ἐν λόγῳ ἔμπορον ἀνεχώρησε.